

do výše 250.000 Kč zcela přiměřenou. Bezdůvodnému rekursu nebylo proto lze popřátí úspěchu.

Pak postupovalo projednání pozůstalosti již rychlejším tempem a klidně.

Poručník uzavřel se společníkem firmy dohodu, podle níž se společník firmy zavázal, vyplatit zůst. podíl při firmě dědicům hotově proti tomu, když dědici svolí k tomu, aby obchod pod stávající firmou jako kupec-jednotlivec vedl.

Na to teprve sestavena byla hlavní inventura na základě dobrozdání soudních znalců a opatřených dokladů a vzhledem k tomu, že ve stavu poz. dluhů figurovaly dvě položky a sice věno a protivěno, byla pozůstalost pasivní.

Poručník učinil pak s poz. vdovou dohodu, podle níž poz. vdova převzala veškeré poz. jmění, zavázala se zaplatiti veškeré poz. dluhy, dědické poplatky, prodávací útraty a složit pro svoji dceru ihned obnos 25.000 Kč. V tom smyslu vyhotoven byl odevzdací návrh, který byl soudem schválen.

Tím bylo poz. řízení skončeno.

Dr. Karel Lepšík:

K výkladu § 102 směnečného zákona.

V komentáři k československému zákonu směnečnému (vydání Kompassu na str. 386.) projevil autor zákona prof. Dr. Rouček názor, že není potřeba formy notářského spisu ku písemnému zmocnění, které udílí k podpisu směnky osoba slepá, osoba hluchá neznalá čtení, nebo osoba němá neznalá psaní, takže mohou tyto osoby k podpisu směnky zmocniti osobu jinou soukromou listinou s pouhým neověřeným podpisem nebo s ověřeným znamením ruky. Výklad ten je jistě velmi povážlivý, protože činí ilusorním předpis § 101 odst. 2. Uvedené osoby nebudou vyhledávati formy notářského spisu vyžadované k závaznosti směnečných jich prohlášení, mohou-li ji obejít soukromou plnou mocí.

Než ani při striktním výkladu litery zákona nelze názoru tomu přisvědčiti. Zákon č. 76/1871 v § 1 lit. e) nařizuje pod neplatností formu notářského spisu pro všechny listiny o právních jednáních, inter vivos, která činí osoby výše uvedené. Zákon směnečný jest sice lex posterior a v § 102 odst. 2. praví pouze, že zmocnění k podpisu směnky musí býti dáno písemně s podpisem zmocnitele nebo s ověřeným znamením ruky, avšak tento všeobecný předpis, který se o osobách slepých atd. nezmiňuje, nemůže derogovati dřívějšímu zákonu speciálnímu, který předepsal zvláštní formu jen pro určité osoby. Zmocnění k podpisu směnky ovšem není směnečným aktem a neplatí pro ně ustanovení § 101 odst. 2. směneč. zákona, nýbrž sluší je posuzovati podle občansko-právních předpisů o smlouvě zmocňovací, ale neustanovuje-li směnečný zákon při směnečném zmocnění pro ten případ ničeho, pak nelze dovozovati, že chtěl zrušiti dosud platný výjimečný předpis formy pro určité osoby. Opak nelze vyvoditi ani z toho, že v posledním odstavci § 102 zachovány jsou výslovně v platnosti dosavadní předpisy o znamenání firmy, neboť proto nebude nikdo

tvrditi, že by a contrario byly tím zrušeny všechny ostatní předpisy platné pro zmocňovací smlouvu a její formu.

Ještě závažnějším argumentem jest však ratio legis. Osoby s určitými tělesnými vadami, jež jim brání seznati obsah směnky, mají býti chráněny opatřením zákona zaručujícím souhlas jejich skutečné vůle s projevem. Ochrany té je při převzetí směnečného závazku potřeba naléhavější než při kterémkoliv jiném právním jednání se zřetelem k důsledně v našem zákoně provedenému principu abstraktnosti směnečné obligace. Že ověření podpisu resp. znamení ruky takové záruky nedává, je na bíledni, protože ověřující orgán nemá povinnosti ba ani práva zkoumati, zná-li podpisující obsah listiny resp. s ním je srozuměn, nehledě, že ověření je obligatorní podle § 102 jen při znamení ruky a nikoliv při podpisu. Proto nařídil směnečný zákon pro závaznost směnečných prohlášení takovýchto nedostatečných osob formu notářského spisu a nedalo by se srovnati s úmyslem zákonodárce, kdyby při směnečné plné moci této formy nevyžadoval a přímo tak sám ukazoval cestu k obejítí kautely pro materiální právo tak cenné. Naopak dlužno míti za to, že zákonodárce v § 102 směneč. zák. o osobách slepých, hluchých, neumějících čísti a němých neumějících psátí jen proto se nezmínil, že při nich nucenou formu notářského spisu jako samozřejmou předpokládal na základě zákona pro všechna právní jednání mezi živými takovýchto osob platícího.

Zajímavé je, že sám autor ve dříve vydaném systému československého práva směnečného (vydání Státní tiskárny v Praze) ve čl. 105. uznával, že v tomto případě potřeba je formy notářského spisu podle zák. č. 76 z r. 1871 resp. na Slovensku a v Karpatské Rusi podle zák. čl. VII/1886 a je věru škoda, že v pozdějším komentáři směnečného zákona zevrubněji neodůvodnil, proč názor ten změnil.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

I při žádosti o zápis udělené prokury má rejstříkový soud právo, před zápisem vyžádati si doklad o usnesení správní rady nebo představenstva, jímž udělení prokury bylo právoplatně usneseno.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 15. března 1930 RI 791/29. Krajský obchodní soud v Praze Firm 5272/29.)

Správní rada akciové společnosti udělila prokuru Věře Bové a společnost podala opověď k zápisu této prokury do obchodního rejstříku.

První soud vrátil opověď k doplnění, aby připojeno a vykázano bylo usnesení správní rady.

Soud rekursní stížnosti společnosti nevyhověl.

Také nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu. Odůvodnění: O patrném rozporu souhlasných usnesení se zákonem, který předpokládá, že se soudní opatření přičí výslovnému předpisu zákona aneb zřejmě jeho duchu, nelze v tomto případě mluvit.

Jest sice pravda, že obchodní zákon nikde neukládá rejstříkovému soudu, aby si zjednal jistotu o tom, že udělení prokury se stalo způsobem řádným, t. j. že bylo při jejím udělení postupováno přesně podle předpisů stanov. Než zákon rejstříkovému soudu také nikde nezakazuje přezkoumati správnost skutkového základu opovědi udělené prokury. Že pak rejstříkový soud má právo — a v určitých případech dokonce povinnost — aby se přesvědčil, zda opovězený zá-

pis odpovídá objektivní pravdě, plyne již z úvahy, že obchodní rejstřík jest ovládán zásadou pravdivosti a to i při zápisech významu pouze deklarativního. Má-li tedy rejstříkový soud pochybnosti o správnosti ohlášené skutečnosti, nemůže mu býti bráněno, aby nekonal potřebná šetření, zejména aby si nevyžádal doklady (§ 2 č. 5 cis. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.). Bude ovšem vždy otázkou konkrétního případu, jak dalece má rejstříkový soud tohoto práva použití, — pokud mu přezkoumání není uloženo přímo za povinnost — by zbytečnou úzkostlivostí nebyl zápis oddalován.

Pokud dovolací stížnost shledává postup nižších soudů nesprávným, poukazuje k předpisům obchodního zákona o prokure vůbec, pak k předpisům o zřízení prokury při veřejné společnosti (čl. 104 a 118 obch. z.), pokud se týče k ustanovení § 28 zák. o společnostech s ruč. obm., nelze jejímu právnímu názoru přisvědčiti.

Nejde o otázku působnosti prokury v poměru vnitřním neb na venek, nýbrž o to, zda vždy a v každém případě jest prokuru zapsati, i když soud má před zápisem, o němž jest rozhodnouti, pochybnosti o udělení prokury vůbec. A že pochybnosti v souzeném případě rejstříkový soud měl, plyne již z toho, že učinil zápis závislým na předložení opisu protokolu o schůzi představenstva vzhledem k předpisům §§ 22, 26 a 27 stanov, pojednávajících o usnášení se správní rady (představenstva) a platných také pro udělení prokury.

Není důvodu, proč by neměla platiti obecná zásada o zkušebním právu rejstříkového soudu právě při opovědi prokury k zápisu do obchodního rejstříku.

V opovědi se praví, že správní rada udělila prokuru Věře Bové. Žádá-li rejstříkový soud, aby tato okolnost, totiž že správní rada prokuru skutečně udělila, byla doložena, nelze mu vytýkati, že tím zřejmě porušil zákon. Správní rada jako taková mohla uděliti prokuru usnesením, k němuž však mohlo dojiti jen způsobem vyznačeným v stanovách.

Tomu neodporuje ani výklad komentáře Staub Piskova při čl. 234 obch. z. (§ 12 a 16), k němuž dovolací stížnost poukazuje, neboť i tam se předpokládá, že prokuru udělilo představenstvo, tedy zase, že došlo k usnesení představenstva. To pokládá komentář za postačitelé i kdyby snad podle stanov bylo třeba ještě nějakého dalšího opatření na příklad schválení dozorcí radou, anebo kdyby stanov o zřízení prokury neměly žádného předpisu, neb výslovně jej zakazovaly.

Dovolací stížnost není v § 16 cis. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněna a nemohlo jí býti vyhověno. —r.

(Majitel ochranné známky není výlučně oprávněn užívati známky pro zboží všeho druhu, nýbrž výlučně jeho právo vztahuje se jen na zboží téhož druhu, pro něž byla známka registrována, takže pro zboží jiného druhu může i jiný podnikatel použití téže známky a pojatí ji dokonce i do znění firmy k bližšímu označení zboží, ovšem jestli v době povolení zápisu firmy žádná jiná již se stejným dodatkem v obchodním rejstříku zapsána není.)

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 5. dubna 1930 RI 900/29. Vrchní soud v Praze R IV 446/29. Krajský soud obchodní v Praze Firm 9616/29.)

Firma »Solo«, spojené akciové sirkárny a lučební továrny navrhla výmaz firmy »Solo«, chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm. v Praze, vzhledem na ustanovení čl. 20 obch. z., podle něhož nesmí nová firma užití k označení svému stejného znění firmy jiné.

Oba nižší soudy návrh zamítly.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl. Odůvodnění: Jak již nižší soudy dovodily, byla firma »Solo«, chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm. v Praze, zapsána do obchodního rejstříku již v roce 1920. Nelze tedy tvrditi, že by společnost tato používala firmy jí nepřislušející, a šlo by jen o to, zda firma tato nebyla snad protizákonně utvořena a z toho důvodu společnosti nepřislušela.

Podle § 5 zákona ze 6. března 1906 č. 58 ř. z. musí býti firma vzata z předmětu podniku nebo obsahovati jména všech společníků neb aspoň jednoho z nich s nezbytným dodatkem »společnost s r. o.«. Tomuto požadavku firma úplně vyhovuje, vyznačujíc zejména slovy »chemické továrny na pryž a ba-

revné tužky« předmět podniku velmi výrazně. Dodatek »Solo« jest právě jen dodatkem sloužícím k bližšímu označení závodu ve smyslu čl. 16 obch. z. Nejvyšší soud nevyšlo, že by u společnosti s r. ob. byl takový dodatek přípustný jen tehdy, má-li ten který majitel firmy tento dodatek chráněný jako známku, nýbrž prohlásil jen ochrannou známku za přípustný dodatek. Tak zejména v rozhodnutí č. 2636 sb. n. s., jehož se dovolatelka dovolává. Ani rozhodnutí R II 9/28 nedopadá, neboť tam šlo o změnu dosavadní firmy mimo jiné přibráním dodatku »Alko«, který byl již součástí firmy jiného podnikatele, jenž slovo »Alko« měl chráněno jako známku, při čemž předmět obou podniků byl v podstatě týž. Také v rozhodnutí č. 8265 sb. n. s. se jen zdůrazňuje, že firemním dodatkem může býti také slovní ochranná známka.

Dodatek »Solo« sám o sobě není závadným, poněvadž jest indiferentním a v době vzniku firmy (roku 1920) nebyl ani šálivým, poněvadž té doby, jak ze spisů patrně, v rejstříku obchodního soudu v Praze žádná firma s dodatkem »Solo« zapsána nebyla. Tehdy stěžovala si do povolení zápisu té firmy akc. společnost »Solo« ve Vídni bez výsledku.

Stěžovatelka předložila vysvědčení ministerstva obchodu z 18. prosince 1929 č. 4113/29, podle něhož firma »Solo« Zündwaren und chemische Fabriken Akt. Ges. ve Vídni má u obchodní a živnostenské komory v Praze zapsanu řadu ochranných známek vykazujících slovo »Solo«, z nichž některé spadají svým původem sice do doby před zápisem firmy »Solo« chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. ob. do obchodního rejstříku, ale z nichž žádná nekryje druh zboží vyráběného touto společností, totiž »pryže a barevné tužky«, zejména ani známka č. 24906 zapsaná dne 25. února 1924 (původně ve Vídni dne 9. března 1914) pro gumové, rybí a kožené masti.

Ochranná známka jest zvláštní znak, jímž podnikatel opatřuje svoje zboží za tím účelem, aby se lišilo od zboží téhož druhu, které pochází ze závodů jiných podnikatelů (§ 1 zákona ze dne 6. ledna 1890 č. 19 ř. z.). Majitel zapsané ochranné známky není výlučně oprávněn užívati známky pro zboží všeho druhu, nýbrž výlučné právo vztahuje se pouze na zboží téhož druhu, pro něž byla známka registrována, takže pro zboží jiného druhu může i jiný podnikatel použití téže známky (§ 7 odst. 1 zák. z r. 1890).

Nemůže býti proto ani závady, aby chráněného slova bylo použito jako firemního dodatku ve firmě jiného podnikatele, jenž vyrábí a do obchodu přivádí zboží jiného druhu. (Srovn. Staub Pisko, dodatek 2 k čl. 27 obch. z.)

Byla tudíž firma »Solo« chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm., svého času utvořena po zákonu a nemohou proto stěžovatelé i kdyby bylo zcela nepochybné, že zmíněné již ochranné známky na ně přešly, odpírati společnosti »Solo« chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm., s hlediska práva firemního, aby nadále používala dosavadní firmy.

Srovnalé usnesení obou nižších soudů nejsou ve zřejmém odporu ani se zákonem ani se spisy, nejsou ani zmatečná a není proto dovolací stížnost v § 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněna. —r.

Postoupili rodiče svému synu a jeho snoubence svou nemovitost, každému z nich polovicí, proti úplatě, pod podmínkou, že ke sňatku skutečně dojde, není tu smlouba, třeba byla v notářském spisu za takovou označena, nýbrž obyčejná smlouva kupní, závislá na splnění podmínky, a proto nelze v případě rozvázání svazku manželského žalovati na zrušení smlouvy té, ani rodiči, kteří nemovitost postoupili, tím méně manželem, jenž není k žalobě takové ani legitimován.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 18. ledna 1930 Ro I. 708/29. Vrchní soud v Praze Co VII. 29/29. Krajský soud Hradec Král. Ck II. a 643/28.)

První soud zamítl žalobu rozvedeného manžela a jeho rodičů podanou proti rozvedené manželce prvzalobce na zrušení smlouvy a postupní smlouvy, pro tentokrát, jelikož rozvod manželů není ještě právoplatný, neboť proti rozsudku rozvod povolujičimu jest v běhu dovolání.

Soud stolice druhé rozsudek žalobu o zrušení svatební a postupní smlouvy pro tentokrát zamítající v ten rozum změnil, že se žaloba ta zamítá v ů b e c.

Důvody: Žalovaná správně poukazuje na to, že zmíněná smlouva ze 12. února 1924, ač nadepsána jest »Smlouva svatební a postupní«, neobsahuje ničeho, co by svatební smlouvě odpovídalo. Ve smlouvě sice uvedeno, že tato nabude platnosti dnem sňatku Josefa M. (syna postupujících manželů Mových), prvžalujícího s Emilií A (žalovanou), avšak ve smlouvě samé nejedná se ani o věnu, či obvěnění, ani o společenství statků nebo o správě a požívání vlastního jmění, ani o dědické posloupnosti či vdovském platu.

Smlouva zmíněná jest sice podmíněna uzavřením sňatku, ale jinak jest to pouhá smlouva tržová, uzavřená mezi rodiči ženicha, jako prodávajícími a mezi synem prodávajících a jeho snoubenkou, jako kupujícími se strany druhé. Byť tu i bylo očekávané uzavření sňatku pohnutkou k této smlouvě, nelze ji považovati dle jejího vlastního obsahu za smlouvu svatební po rozumu §§ 1364 a 1217 obč. z. Není-li ale smlouva, o níž jde, smlouvou svatební, nelze dovozovati, že by platnost její končiti měla rozvázáním svazku manželského. Poměry mezi prodávajícími a kupujícími byly v oně smlouvě úplně uspořádány, jak u smluv tržových obvyklo, kdežto vzájemný poměr mezi nastávajícími spolunabyvateli nebyl vůbec řešen. Ve smlouvě bylo ohledně jedné parcely vyhrazeno pro prodávající právo zpáteční koupě a poněvadž dle souhlasného udání stran ono vyhrazené právo zpáteční koupě bylo již realizováno, nemají bývalí prodávající, spolužalující manželé M., žádného důvodu domáhati se na základě smlouvy v žalobě uvedené nějaké další zpáteční koupě.

Žalobce na prvním místě uvedený (rozvedený manžel) není vůbec legitimován k žalobní prosbě, aby bylo vloženo právo vlastnické pro něho na reality dosud manželce jeho knihovně připsané, neboť žalovaná právo své k realitě té od něho nenabyla a on prokázati nemůže, že nárok proti ní na vydání či postoupení realit nějak získal.

Žádnému ze žalobců nepřislouží tedy právo ani v případě rozvázání svazku manželského mezi Josefem M. (synem postupujících) prvžalobcem a žalovanou domáhati se zrušení smlouvy ze 12. února 1924, jelikož nebyla to žádná smlouva svatební po rozumu § 1217 obč. z. Jest tedy žaloba v celém rozsahu neodůvodněna a měla bezvýjimečně a nikoli jen pro tentokrát býti zamítnuta.

Nejvyšší soud dovolání nevyhověl.

Důvody: Správně rozpoznal odvolací soud, že tu nejde o smlouvu svatební, nýbrž o obyčejnou kupní smlouvu resp. smlouvu postupní, kterou manželé, spolužalující Jan a Marie Movi, rodiče prvžalujícího Josefa M., tomuto jmenovanému synovi svému a jeho snoubence, žalované Emilií A., nyní Mové, jako snoubencům přenechali, hledíc k zamýšlenému sňatku a pro případ, že k němu dojde, za úplatu svou nemovitost, když ani z obsahu smlouvy ani z průvodních okolností nelze seznati, že úmysl stran směřoval k uspořádání majetkoprávního poměru manželského. Smlouvami svatebními jsou toliko smlouvy, jimiž se upravují majetkové právní poměry manželů jako takových. Svatební smlouvy mají za předmět úpravu majetkoprávních poměrů manželů pro dobu trvání manželství anebo hmotné zaopatření pozůstalého manžela, pro případ smrti jedné strany (Krainz Syst. II. § 435). Smlouvou, o kterouž tu jde, nebyly nemovitosti převedeny na žalovanou ani pouze pro dobu trvání manželství, ani pro případ úmrtí manžela Josefa M. a nečiní smlouva ohledně nemovitostí těch žádnou disposici, co se s nimi má státi pro případ rozvázání manželství, nýbrž byly převedeny bezvýhradně a navždy, ovšem pod podmínkou, že k sňatku dojde. Nejde tedy o svatební smlouvu (srovn. judikát bývalého vídeňského nejvyššího soudu č. 166 plen. rozh. z 10. ledna 1905 pres. č. 398/1904 a rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu č. 1618 sb. n. s.).

Když tu nejde o svatební smlouvu, nemůže tato býti vůbec zrušena z důvodu rozluky manželství a proto odpadá uvažování o další otázce, zda žalobce Josef M. je k žalobě legitimován, když nemovitosti postoupeny byly jeho rodiči.

Nebylo proto dovolání vyhověno.

Za notářem Vojtěchem Markuzzim. 10. t. m. zemřel na Mělníce notář Vojtěch Markuzzi, rodem ze Sušice, krátce potom, kdy slavil jubileum své 40leté notářské činnosti, o čemž přinesli jsme zvláštní zprávu. Činnost tuto započal ve Chvalšínách na Šumavě, potom úřadoval dlouhá léta v Unhošti u Kladna a od r. 1917 na Mělníce. Všude, kde působil, byl zesnulý ctěn a milován jako muž vzácného charakteru, bystrý právník, opravdový přítel svého lidu, který slovem i skutkem přispěl každému, kdož u něj hledal rady a pomoci. Ryzí vlastenec, osobně skromný a obětavý do krajnosti pro svou rodinu i široký okruh svých klientů zaslužil si plně, aby jeho památka, jako vzácného a dobrého člověka, byla trvale uctěna.

Česká Zemská komise pro péči o mládež žádá komory, aby doporučily notářům při vyhotovování posledních vůlí klientům, aby pamatováno bylo též podporou důležitých úkolů České Zemské komise. Spolek náš doporučuje vřele všem kolegům, aby při zřizování posledních pořízení připoměli pořizujícím odkazy ve prospěch České Zemské komise pro péči o mládež, jakožto ústavu nejhumannějšího.

Intervence u pana ministra spravedlnosti. Předseda Spolku a předseda notářské komory pražské, intervenovali ihned po prázdninách u pana ministra spravedlnosti, aby přednesli mu opět důležitá přání našeho stavu, a to zejména, aby notářský řád, který již dospěl ke konečné redakci, byl učiněn předmětem meziministerské porady a předložen pak sněmovně, pokud možno ještě na podzim. Při té příležitosti též jednali o vydaní ministerského výnosu ve věcech jazykových. Dále prosili snažně, aby konečně vydán byl nový zákon o pokoutnictví, které úžasnou měrou vzrůstá se na úkor stavu advokátního a notářského, jediných to stavů dosud v našem státě nechráněných. Konečně jednali s panem ministrem o obsazování míst notářských, vyžádali si v tom ohledu udání směrnice, podle kterých by se měly komory ve svých návrzích řídit a poukazovali k tomu, že u našeho stavu při obsazování míst zahizduje se nešvar protežování kandidátů politickými stranami, proti čemuž celý náš stav protestuje. Pan ministr slíbil, že dá si předložiti ihned vypracovaný nový notářský řád, vybral zároveň komoru Pražskou, aby ve věcech jazykových zaujala stanovisko k zamýšlenému výnosu ministerskému, slíbil dále, že dá si předložiti spisy ohledně osnovy zákona o pokoutnictví a prohlásil zcela rozhodně, že při obsazování míst notářských nebude bráti zřetel na intervence politických stran.

Přidělování soudních komisařství. Vyzvali jsme již jednou naše kolegy, aby jednotlivé případy, kde soudy nepřikazují v dostatečné míře k projednávání pozůstalostí notáři, oznamovali notářské komore Pražské neb naší redakci. Až dosud takovéhoto stížnosti došlo sice několik, avšak jsme přesvědčeni, že to nejsou případy všechny a že zejména stává se v poslední době, že některé soudy dávají inventáře pořizovati kancelářskému personálu, aneb dokonce přijímají na soud inventáře jiným právním zástupcem zhotovené. Jedná se nám v této věci o vypracování obšírného spisu na vrchní soud po případě na ministerstvo a proto žádáme znovu všechny kolegy, aby co nejdříve jednotlivé případy s udáním jmen a čísla nám oznámili.

Knihy redakci zasláné.

Bořitelé chrámu. Napsal C. F. Vincent. I. a II. díl. Román. Přeložil Alois Tvrdek. Předmlouvou opatřil Ignát Herman. Vydalo Zemědělské knihkupectví A. Neubert v Praze. Díl I. za 15 Kč. Díl II. za 18 Kč.

Sbírka vzorců k civilnímu soudnímu řádu a exekučnímu řádu, druhé vydání, vyšla nákladem »Československého Kompasů« tiskařské a vydavatelské akc. společnosti v Praze-Smíchově. Sbírkou vydává ministerstvo spravedlnosti. Opět ji upravil nad jiné povolané odborník, odbor. přednost min. spr.